

ЛЮБОМИР НИКОЛОВ

ТОМ 1

ПРИКАЗНА ЗЛАТНА СЪКРОВИЩНИЦА

СН
СОФТПРЕС

Съдържание

<i>Предговор</i>	5
<i>Най-вълшебният дар</i>	6
<i>Златното бузуки</i>	9
<i>Оризовият генерал</i>	13
<i>Сребърните орехчета</i>	17
<i>Шипчо и шипчица</i>	24
<i>Камъкът на лихваря</i>	32
<i>Три джуджета пакостници</i>	37
<i>Облачното дете</i>	43
<i>Драконово сърце</i>	46
<i>Духът от кладенеца</i>	51
<i>Гръм-птица</i>	56
<i>Приказка за камъка</i>	65
<i>Лъвчето Ръм-ръм и слънцето</i>	69
<i>Коледното пънче</i>	73
<i>Пастирът от Витлеем</i>	78
<i>Защо рибите имат перки</i>	86
<i>Таласъмов побратим</i>	90
<i>Чудната четка на Ели</i>	100

<i>Сиромас Раду.....</i>	<i>104</i>
<i>Как казакът измамил дявола</i>	<i>111</i>
<i>Мартеничката на Андерсен.....</i>	<i>114</i>
<i>Чифликът в орехова черупка.....</i>	<i>117</i>
<i>Тъмнулка</i>	<i>121</i>
<i>Защо циганите нямат пари</i>	<i>126</i>
<i>Кестенче.....</i>	<i>129</i>
<i>Бялата сова.....</i>	<i>132</i>
Вместо послеслов	
<i>Приказката като пустинно цвете</i>	<i>135</i>

Най-вълшебният дар

Тайландска приказка

Много, много отдавна премъдрият Буда бродел по света и веднъж на един кръстопът срещнал трима дрипави просяци. Съжалил ги и рекъл:

– Кажете ми по едно свое желание. Обещавам да го изпълня.

Първият просяк отвърнал:

– О, Буда, гладът е най-страшното нещо на този свят. Искам да ми дадеш огромен хамбар с ориз – толкова много, че до края на живота си вече да не позная глада.

Буда изпълнил молбата му. Ала скоро дошъл дъждовният сезон. Налетял страшен тайфун, разрушил хамбара и разпилял половината зърно. А каквото останало, било нападнато от скакалци, плъхове и червеи. Преди да мине и половин година, гладният просяк отново стоял на кръстопътя с празна паничка в ръцете.

Вторият просяк помолил:

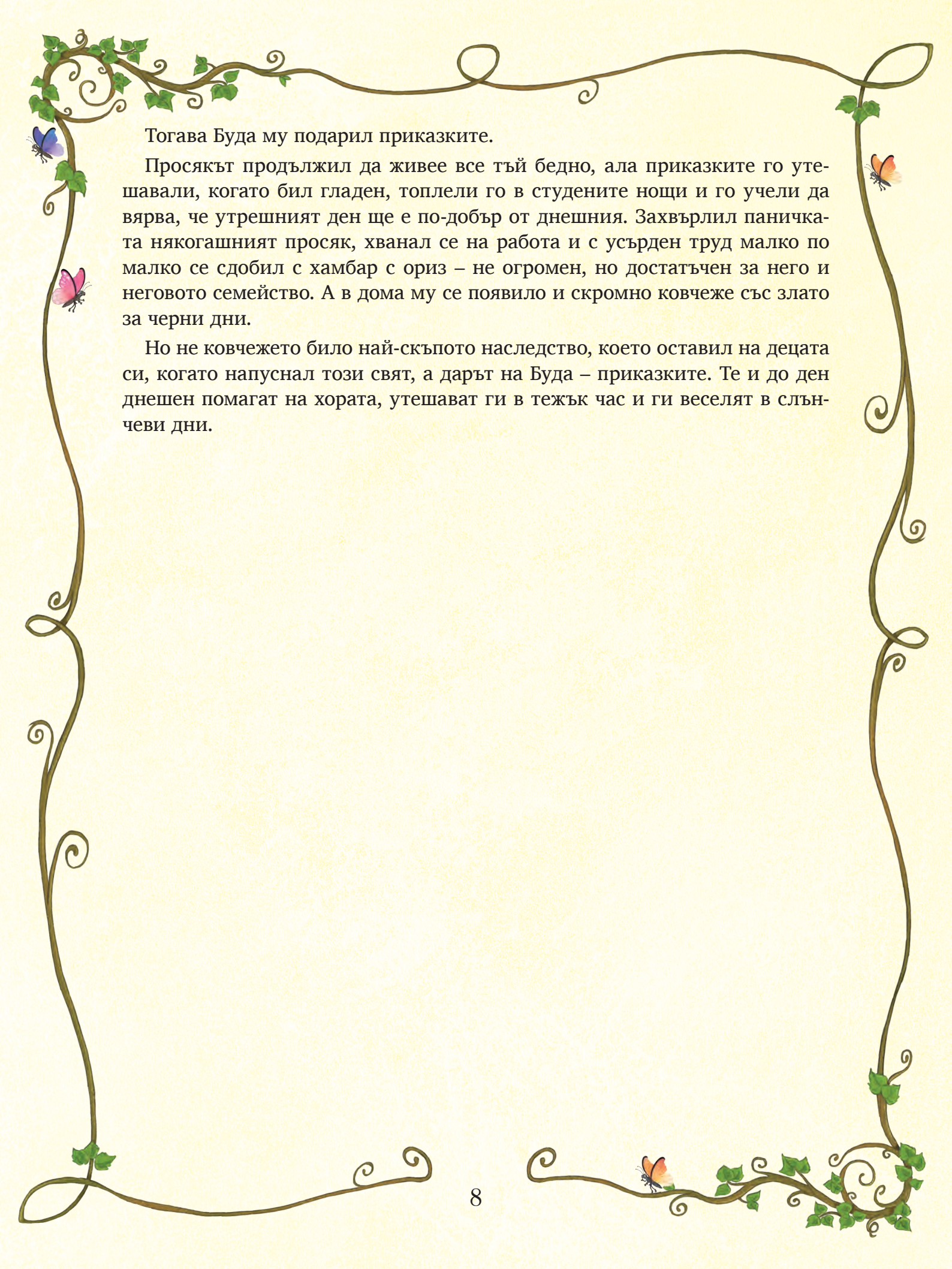
– Дай ми сандък със злато, повелителю. Богатството спасява и от глад, и от всички други беди.

Буда изпълнил и неговата молба. Просякът си купил нови дрехи, голяма къща и заживял честито. Но в една тъмна нощ разбойници нахлули в дома му, пребили го почти до смърт и отнесли златото. Скоро и този просяк застанал на кръстопътя до своя събрат с празна паничка в ръцете.

Третият просяк казал:

– О, премъдри, моля те за едно: дай ми храна за ума и богатство за душата.

Тогава Буда му подарил приказките.

Просякът продължил да живее все тъй бедно, ала приказките го утешавали, когато бил гладен, топлели го в студените нощи и го учили да вярва, че утрешният ден ще е по-добър от днешния. Захвърлил паничката някогашният просяк, хванал се на работа и с усърден труд малко по малко се сдобил с хамбар с ориз – не огромен, но достатъчен за него и неговото семейство. А в дома му се появило и скромно ковчеже със злато за черни дни.

Но не ковчежето било най-скъпото наследство, което оставил на децата си, когато напуснал този свят, а дарът на Буда – приказките. Те и до ден днешен помагат на хората, утешават ги в тежък час и ги веселят в слънчеви дни.

Златното бузуки

Гръцка приказка

Преди много-много години в една къщичка край брега на Егейско море живял беден рибар със своя котарак Михалис. Всеки ден той излизал с лодката си в морето да хвърли мрежите, а когато вечер се връщал с улова, посрещала го радостна песен. Защото в къщичката, зад гърненцата със сол, мащерка и чубрица върху високата лавица, живеел един весел щурец, който по цял ден свирел на бузуки. И тъй чудесна била песента му, че дори свети Николай от иконата в близкия параклис се усмихвал, колчем я чуел.

Така се минавали година подир година. Рибарят продължавал да излиза в морето, котаракът Михалис чакал на прага да го посрещне и да се отърка в краката му, а щурецът все свирел и свирел на звънкото си бузуки.

Ала подир време щурецът остарял. Попрегърбил се, честичко боледувал, кашлял задавено зад гърненцата, а песента на бузукито му се чувала все по-рядко. Понякога, когато оставали само двамата, слизал при Михалис и тихичко му се оплаквал от болешките си.

През един есенен ден над Егейско море врълетяла страховита буря. Дъждът се леел като из ведро, вълните с рев блъскали брега, сивите облаци слезли ниско и сякаш се слели с бушуващите талази. Михалис лежал сгъшен край изгасналото огнище и се ослушвал да чуе стъпките на стопанина, ала рибарят не идвал. Когато паднала нощ, котаракът въздъхнал:

– Лоша работа. Май ще останем самички, приятелю щурец. Види се, че морето е решило да погуби нашия стопанин.

Горе на лавицата щурецът се поизкашлял и попитал:

